

zijn houding na, — dan erger ik mijn omgeving tenminste niet met mijn verveling.

Er trok even iets pijnlijks over zijn gelaat, hij antwoordde niet.

— Ga je danse? vroeg hij na een oogeblik. Ze knikte. Hij kuchte, en toen na een korte aarzeling, — ik had je daarnet willen vrage, of je vanavond niet thuis zou kunne blijve.

— Thuis blijve, Paul, waarom, vroeg ze met geveinsde verbazing haar wenkbrauwen optrekkend. — Omdat ik me niet goed voel. — God, jij voelt je eeuwig en altijd niet goed, de heele winter klaag je al, voer ze bits uit, — verbeeld je, dat ik me daaran store moest, ik zou nooit meer kunne danse, ik. . . . — Nou ja, dat kan wel, viel hij haar kort in de rede, maar vanavond voel ik me al heel vervelend, ik weet niet, wat ik heb, maar ik voel me lam; hij streek zich zenuwachtig langs het achterhoofd.

— Nou, dan moet je maar vroeg naar bed gaan, verder is er toch niets an te doen, zeide ze narrig en wilde heengaan, maar hij hield haar tegen. — Toe Laura, vleide hij — toe, blijf nou thuis, je weet toch, dat ik 'et je gun, maar ik vin het nou eenmaal vervelend, dat je altijd maar gaat danse met al die mensche, waar ik niets van ken. Waarom kan je nou niet es de helft van de keere gaan, tweemaal in de week is toch genoeg, blijf nou vanavond es thuis, ik ben niet in orde, waarachtig niet en dan vin ik 'et beroerd om alleen te zitte, toe blijf nou, dat wil je wel, hè, dat wil je wel, hè kindje, vroeg hij week en hij kuste al haar vingertoppen en drukte haar handen in de zijne. Maar ze gaf geen antwoord, bleef duister voor zich heen zien. — Toe Laura, dat is nou de twist van al die jare, dat we same zijn, ik heb altijd toegegeve, geef jij nou es toe, drong hij heviger aan — blijf nou vanavond bij-mij, hè, bij-mij en hij trok haar in zijn bevende armen, haar omvangend met de smeking van zijn verlangend lichaam. Maar ze duwde hem verveeld van zich. — Jakkas, je maakt me heele haar in de

war. Ze ging voor den spiegel staan en zette haar hoed recht. Een wreed licht verbrak nu de onbewegelijkheid van haar starre oogen. En langzaam keerde ze zich weer tot Paul, die haar aanzag met een smartelijken blik. — Ik wou, dat je je niet zoo anstelde, Paul, je weet, dat 'et me verveelt, dat eeuwige gezanik over dat danse. Hoonend sneed haar koude stem de stilte. Ze nam haar taschje en draaide hem den rug toe. Maar hij kwam haar weer na, bleef aarzelend een oogeblik staan. — Is Henri er weer, vroeg hij toen scherp. — Ik denk 'et wel, hij is er altijd, zeide ze koel, — tot straks, en ze trok de deur achter zich dicht. Met nijdige stappen daalde ze de trappen af. Die bemociaalachtigheid van Paul had haar ontzettend gekrenkt. Wat mankeerde hem vanavond, hij had haar gewoonweg willen weerhouden om te gaan, bespottelijk was het eigenlijk, dat eeuwige gedrein over dat dansen. Hij wist toch wel, dat ze het niet liet. Maar altijd maar er weer op terugkomen, en dan vooral op die laffe, vervelende manier, altijd even gevoeliger en wee, god, hij ergerde 'r met z'en aanhankelijkheid en z'en overgevoeligheid. Ba, ze kon ze niet uitstaan, die gevoelsmenschen, ze waren goed om mee te spelen, om langzaam te vertrappen. Daar leende Paul zich vooral goed toe, met al z'en illusies, z'en idealen, allemaal van die malle hersenschimmen waren het eigenlijk, die je zoc lekker belachelijk kon maken. Net als dat idée-fixe van 'em, dat er van haar nog eens een huiselijk vrouwtje te maken was, zooals die vrouw van Jean, waarover hij 'et altijd had, — die wist 'et 'r man nou es prettig te maken, à la bonne heure, zij had er geen zin in en hoe meer hij er over zeurde, hoe meer behoefte ze had er tegen in te gaan, zoo was ze nou eenmaal, en na drie jaar scheen hij daar nog niet achter te zijn, altijd moest hij maar doorzeuren over hetzelfde. Ergerlijk zoo'n man toch, giftig kon ze er om worden, enfin, ze zou het hem morgen nog wel es goed laten voelen.

Ze ging nu de lange duistere straat af,